

பெற்றோர்

ச மீ ப த் தி ல் நிறையப் பள்ளி மாணவர்களைச் சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவர்களிடம் யதார்த்தமாக ஒரு கேள்வி கேட்டேன் : “உங்க வீட்டில்

அம்மாவும் அப்பாவும் ஒருவரை ஒருவர் கேலி செய்து கொண்டு சிரித்துப் பேசிப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?”

அவர்கள் ஏதோ அதிசயமான ஒரு விஷயத்தைக் கேட்டது போல் என்னைப் பார்த்தார்கள்.

“என்ன நீங்க இதைப் போய்ப் பையன்களிடம் கேட்டுட்டிருக்கீங்க?” என்று சக நண்பர் கோபித்தது இன்னும் அதிசயமாக இருந்தது. “வீடுகளில் இங்கிதம் கருதி எந்தப் பெற்றோருமே பிள்ளைகள் முன்னிலையில் ஜாலியாகச் சிரித்துப் பேசிக் கொள்வது கிடையாது” என்று விளக்கம் வேறு அளித்தார்.

அதே பையன்களிடம், “உங்க வீட்டில் அம்மாவும் அப்பாவும் எப்போதாவது சண்டை போட்டுக் கொண்டு பார்த்திருக்கிறீர்களா?” என்று அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டேன்.

அது கிட்டத்தட்ட தினசரி நிகழ்வுதானே என்பது போன்ற பதில் கிடைத்தது.

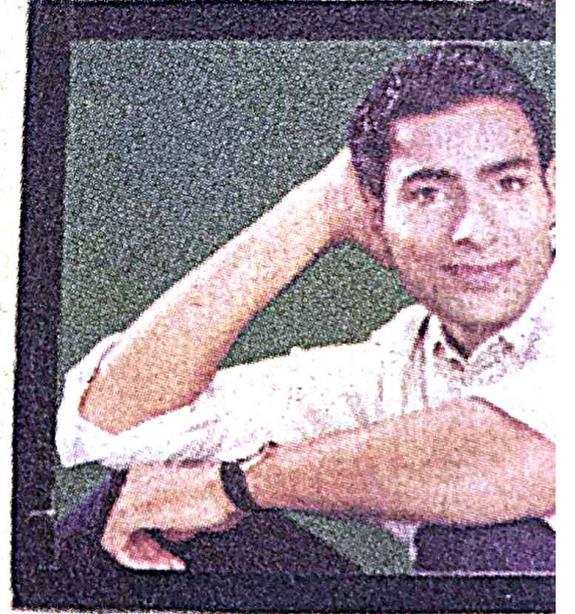
பிள்ளைகள் முன்னிலையில் பெரியவர்கள் சண்டையிட்டுக் கொள்வது இங்கிதமான விஷயமாக அங்கீகரிக்கப்படும் சமூகத்தில் அவர்கள் ஜாலியாக சிரித்துக் கேலி செய்து பேசிக் கொள்வது மட்டும் இங்கிதம் கெட்ட விஷயமாகக் கருதப்படுவது எந்த வகையான நாதரிகம் என்று தெரியவில்லை.

ஒருமுறை எங்கள் அலுவலகத்தின் மேலதிகாரி, இருக்கையில் வந்து அமர்ந்த சிறிது நேரத்தில் அவசரமாகத் தொலைபேசியை எடுத்து தன் வீட்டுக்குத் தொடர்பு கொண்டு தன் மனைவிக்குப் பிறந்த நாள் வாழ்த்துத் தெரிவித்தார். எதிரில் நாங்கள் இருப்பதைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல்,

“ரொம்ப சாரிம்மா!

இன்னிக்குக் காலை யில் இருந்தே உன் முகத்தில் ஏதோ ஒரு வித எதிர்பார்ப்பு இருந்ததை நான் கவ

ஸ்மைல் ப்ளீஸ்!

சிரித்துப்

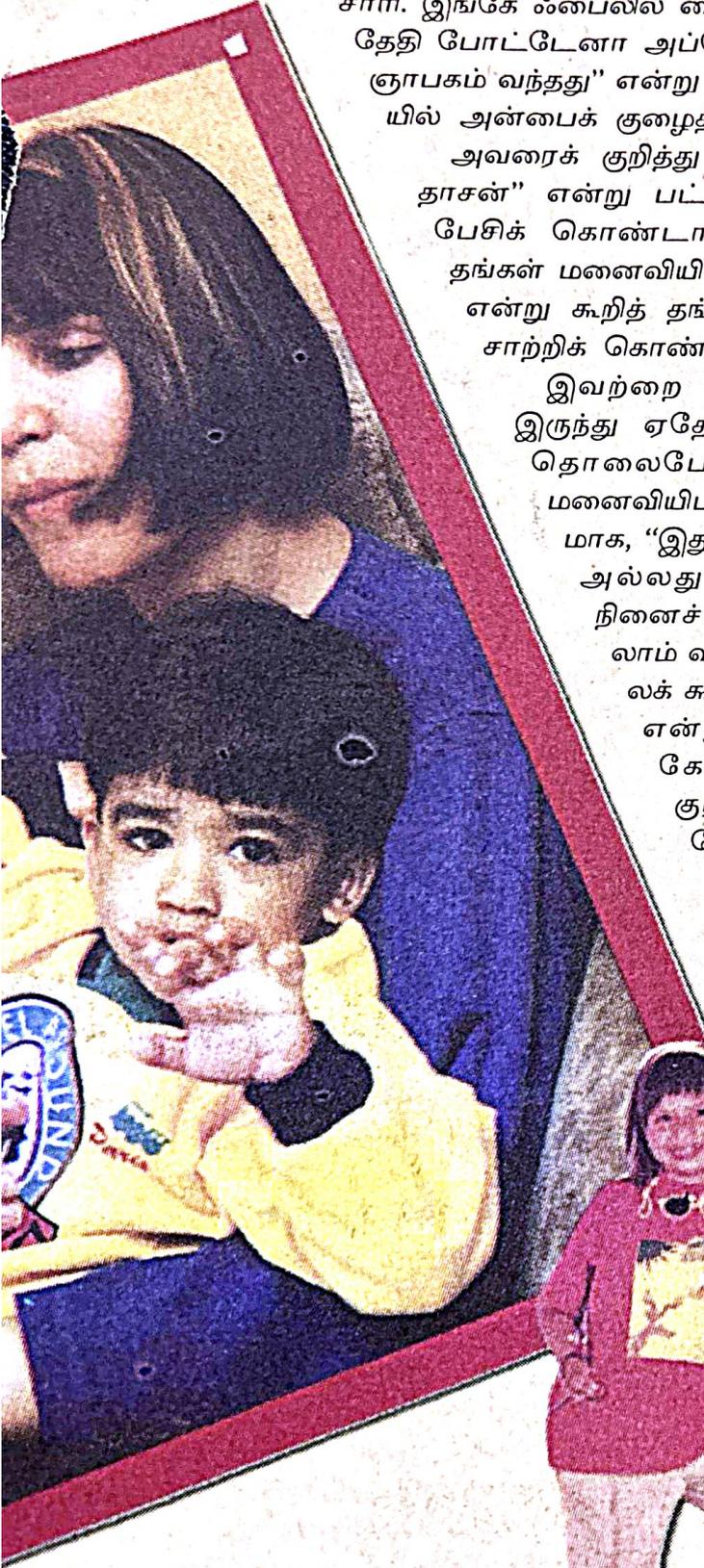
பேசக் கூடாதா?

னிக்காமல் இல்லை. அது எதனால் இருக்கும் என்று கூடச் சிந்திக்க முடியாதபடி இன்றைய அலுவல் மீட்டிங் குறித்த எண்ணம் மேலோங்கி இருந்து விட்டது. என் தவறுதான். சாரி. இங்கே ஃபைலில் கையெழுத்துப் போடும் போது தேதி போட்டேனா அப்போதுதான் உன் பிறந்த நாள் ஞாபகம் வந்தது” என்று மன்னிப்புக் கேட்கும் தொனியில் அன்பைக் குழைத்துப் பேசினார்.

அவரைக் குறித்து மற்றவர்கள் “பெண்டாட்டி தாசன்” என்று பட்டப் பெயர் வைத்துக் கேலி பேசிக் கொண்டார்கள். அன்று கேன்டனில், தங்கள் மனைவியின் பிறந்த நாளைத் தெரியாது என்று கூறித் தங்கள், “ஆண்மை”யைப் பறை சாற்றிக் கொண்டார்கள் பலர்.

இவற்றை விட மோசம், வீட்டில் இருந்து ஏதோ அவசர விஷயமாகத் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தால் மனைவியிடம் மிகவும் முரட்டுத்தனமாக, “இது ஆஃபீஸனு நினைச்சியா அல்லது உங்கப்பன் வீடுன்னு நினைச்சியா? இந்தக் கதையெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்தப்புறம் சொல்லக் கூடாதா? வைடி ஃபோனை” என்று (மிகையில்லை; நான் கேட்டிருக்கிறேன்) உரத்த குரலில் குறைந்தது பத்துப் பேருக்குக் கேட்கும் வண்ணம் சொல்லி தொலைபேசியை வைத்து விட்டு வெற்றிப் புன்னகை புரியும் ஆண்களும் உண்டு.

நம்முடைய முகங்களில் இருந்து சிரிப்பு மறைந்து போவதற்குக் காரணம் அகம் இறுகிப் போனது தான். அது ஏன் இறுகிப் போனது? நம் வாழ்வின் ஆரம்பத்திலேயே நம்முடைய மனங்களில் இருந்து சிரிப்பையும், கொண்டாட்டத்தையும் அந்நியப்படுத்தப்படுத்தும் முயற்சிகள் நம்மை நெருங்கியவர்

பி. நாயகி

களாலேயே எடுக்கப்படுகின்றன. 'திருமணம் ஆன பெண்ணும்; திருமணம் ஆகாத ஆணும் சிரித்தபடி இருப்பார்கள்' என்று ஒரு பொன் மொழியே இருக்கிறது. திருமணம் ஆகாத பெண் சிரிப்பினை மறந்திருப்பாள் என்றால் நியாயம் இருக்கிறது. திருமணம் ஏன் ஆணிடமிருந்து சிரிப்பை விரட்ட வேண்டும்? அது திருமணத்தின் தவறு அல்ல; செய்விப்பவர்களின் தவறு.

திருமண வீடுகளில் முகம் நிறைய மகிழ்ச்சியும் வாய் நிறைந்த சிரிப்புமாகத் தன் மனையாளாகப் போகும் பெண்ணைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருக்கும் பையனிடம் அவன் தாய் குனிந்து, "ஒரேயடியா வழியாதே ஏதோ காணாததைக் கண்டவன் மாதிரி" என்று சொல்லும் காட்சிகள் சகஜம்!

அங்கே உறைந்து போகும் அவனுடைய சிரிப்பு மீண்டும் இயல்பாய் எழுவது என்பது அவ்வளவு சுலபமான விஷயமா? திருமணங்களுக்குப் பிந்தைய ஆரம்பக் கால வாழ்க்கையில்தான் எத்தனை உரசல்கள்? சர்க்கஸ்காரன் போல 'பேலன்ஸ்' செய்யவே அவனுக்குச் சரியாகப் போகிறது. இதிலே ஏது சிரிப்பு? "போகப் போக சரியாகிவிடும்" என்கிற அலட்சியம், "முதல் கோணல் முற்றும் கோணல்" என்கிற எச்சரிக்கையை உதாசீனப்படுத்தி விடுகிறது. "நாங்களெல்லாம் வாழலையா? என்று சமாதானம்

நன்றாக சிறிப்பிதழ்

சிறிய ஐஸ்கிரீம் கப்புகளில் மணல் நிரப்பி, அதன் நடுவில் சிறிய காகிதப் பூங்கொத்தை அதன் குச்சியுடன் சொருகி வையுங்கள். கொலுவைப் பார்ப்பவர்களின் கண்களைக் கவரும்.

- கே. ராஜலக்ஷ்மி.

சொல்லும் பலரும் உதாரணத் தம்பதிகளாக வாழ்ந்து காட்டியிருப்பதில்லை என்பது தான் உண்மை!

காதல் திருமணங்கள் என்னதான் பெற்றோரையும் உற்றாரையும் எதிர்த்துக் கொண்டு நிகழ்ந்தாலும் பெரும்பாலான தம்பதிகளுக்கிடையே குற்ற உணர்வற்ற ஆரம்ப நாட்கள் சாத்தியமில்லாமலே இருக்கிறது. பெரியவர்கள் நடத்தும் திருமணங்களிலோ மனம் ஒருமித்த ஆரம்ப நாட்களுக்கு அவர்களே வழியமைத்துக் கொடுப்பதில்லை.

நண்பர் ஒருவர் இல்லத்துக்குச் சென்றிருந்த போது அவர் யாருடனோ தொலை பேசியில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

"பையனும் பொண்ணும் பேசிக்கிறாங்களா?"

மறுமுனையில் இருந்து என்ன பதில் வந்தது என்று தெரியவில்லை.

"பரவாயில்லையே! இந்தக் காலத்தில் இப்படிப் பிள்ளைகளா? கேட்கவே சந்தோஷமா இருக்கு" என்றார் நண்பர் வாயெல்லாம் பல்லாக.

என்னிடம் பேசும் போது சொன்னார் : "நமக்கு நல்லாத் தெரிஞ்ச பையன். வீட்டுக்கு அடங்கின பொறுப்பான பிள்ளை. நிச்சய தார்த்தம் ஆகியிருக்கு. இன்னும் ரெண்டு மாதம் கழிச்சுத்தான் கல்யாணம். இவனும் படிச்ச பையன். பொண்ணும் படிச்சிருக்கு. வேலைக்குப் போகுது. ஆனாலும் பாருங்க. ஒருத்தருக்கொருத்தர் ஃபோன்ல கூடப் பேசிக்கிறது இல்லையாம்."

"அவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்வதில்லை என்பதில் உங்களுக்கு என்ன சந்தோஷம்?" என்று கேட்டேன்.

"இந்தக் காலத்தில் இப்படியும் பிள்ளைகளா...?" என்று இழுத்தார். அதற்கு மேல் பேசவில்லை. என்னுடைய நேர்க் கேள்விக்கு அவரால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. காரணம் அவருக்கும் தெரியாது. அவருக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் திருமணத்துக்கு முன் ஆணும் பெண்ணும் பேசிக் கொள்ளாமல் இருந்தால் கட்டுப்பாடான நல்ல பிள்ளைகள் என்பது மட்டும்தான்.

திருமணத்துக்கு முந்தைய நாட்களை விடுங்கள்; திருமணம் முடிந்த கையோடே தன் மனைவியிடம் சிரித்துப் பேசும் ஆணிடம், "ரொம்பவும் வழியாதே; அப்

வெங்காயத் துவையல் செய்வதற்கு வெங்காயத்தை வதக்கித்தான் செய்ய வேண்டும் என்பதில்லை. இதோ ஒரு புதிய வெங்காயத் துவையல். ஒரு ஸ்பூன் வெந்தயம், ஒரு ஸ்பூன் கடுகு, அரை ஸ்பூன் மல்லி விதை, சிறிது புளி, 6 மிளகாய் வற்றல், 2 பச்சை மிளகாய் இவற்றைச் சிறிது எண்ணெயில் சிவக்கும்வரை வறுத்து, 4 பெரிய வெங்காயத்தை அரிந்து பச்சையாகவே வறுத்த சாமான் களுடன் மிக்ஸியில் அரைத்தால் சுவையோ சுவையான வெங்காயத் துவையல் ரெடி. தேவையான உப்பு சேர்க்க மறந்து விடாதீர்கள்!

- நடராஜன்

புறம் உனக்கு மரியாதையே இல்லாமல் போய் விடும்” என்று அறிவுரை சொல்லாத பெரியவர்கள் அரிது.

“ஆரம்பத்திலேயே லகாணை இழுத்துப் பிடிக்கத் தவறினா அப்புறம் வாழ்நாள் முழுக்க நீ பொண்டுகசட்டிதான்” என்று உருவேற்றப்பட்ட ஆணும், “எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரமா உன் ஆளை உன் வழிக்குக் கொண்டு வரப் பாரு” என்று சாகசக் கலைப் பாடங்களோடு புகுந்த வீட்டுக்கு அனுப்பப்படும் பெண்ணும் எப்படி நிஜமான உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து வாழ்க்கையைத் தொடங்க இயலும்? திருமணம் ஆன பெண் சிரித்தபடி இருப்பாள் என்கிற பொன்மொழியின்படி பார்த்தால் அது நிஜமான சிரிப்பு அல்ல; இவ்வாறு உருவேற்றப்பட்ட சாகசச் சிரிப்பு தான் என்பது புரிய வரும்). இவர்கள் தங்களுடைய முகத் திரைகளைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளிப்பட ஆகும் கால தாமதத்தில் பிறக்கும் வாரிசுகள் நிச்சயமாகக் குழப்பமான மனநிலைகளோடு தானே இருப்பார்கள்?

“எமக்குத் தொழில் இங்கே அன்பு செய்தல் கண்டீர்” என்றான் பாரதி. வாழ்வின் தொடக்கமே இப்படி வேடதாரியாக அமையும் இணைகளால் தம் வாரிசுகளுக்கு அன்பு செய்ய எப்படிச் சுற்றுத் தர இயலும்?

பிள்ளைகள் கொஞ்சம் விவரம் தெரியும் வயதுக்கு வரும் முன் பெற்றோர்கள் ஒரு வரை ஒருவர் முழுதும் புரிந்து கொண்ட

பக்குவத்துக்கு வந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் அதன் பிறகாவது நிஜமான சந்தோஷப் பகிர்தலை வைத்துக் கொள்ளலாமே என்றால் அதனை ரகசியமாகத்தான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமாம்; பிள்ளைகள் முன்னிலையில் சிரித்துப் பேசிக் கொள்ளக் கூடாது என்கிற அபத்தப் பாடத்தினை சமூகம் கற்பித்து வைத்திருக்கிறதே இங்கிதம் என்ற பெயரில்! இவர்கள் சிரிப்பதில்லை என்பதாலேயே கொஞ்ச நாட்களுக்குப் பிறகு இவர்களால் வாரிசுகளின் சிரிப்பையும் சந்தோஷங்களையும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாமல் போவதுடன் அவற்றால் எரிச்சல் அடையும் நிலையும் வந்து விடுகிறது.

பிள்ளைகள் பெற்றோரிடம் காண முடியாத சிரிப்பையும் கும்மாளத்தையும் பள்ளிகல்லூரிகளில் காண்பதால்தான் அவர்களுடைய ஒட்டுதல் விலகிப் போகிறது. வீட்டில் இல்லாத சந்தோஷத்தினை வெளியில் தேட ஆரம்பித்து பாதை மாறிச் சென்று விடும் பரிதாபங்களும் நேர்ந்து விடுகின்றன.

பெற்றோர்களே! நீங்கள் சிரித்தபடி இருந்தால்தான் உங்கள் வாரிசுகளின் சிரிப்பு உங்களுக்குள் எரிச்சலை ஏற்படுத்தாமல் இருக்கும். அவர்களின் சந்தோஷங்கள் உங்களை உறுத்தாமல் இருக்கும். இல்லங்களை மகிழ்ச்சியாலும் சிரிப்பாலும் நிரப்புங்கள்; சந்தோஷங்களை உள்ளடக்காமல் வெளிப்படுத்துங்கள், கேலி கிண்டல்கள், சிறு சீண்டல்களால் வாழ்க்கையை இனிமையாக்குங்கள்.